

Arrest

nr. 69 113 van 25 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Urus-Martan, Tsjetsjenië.

In de periode van de tweede Tsjetsjeense oorlog hebt u van 2001 tot 2003 strijders geholpen. U kocht voedsel en andere zaken die zij nodig hadden. Ook bleven er soms strijders bij u thuis overnachten.

In augustus of september 2003 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen. Er werd naar u gevraagd, maar omdat u toen niet aanwezig was, werd uw oom meegenomen. Hij werd de volgende dag vrijgelaten. Omdat u bang was dat u zou worden meegenomen, bent u Tsjetsjenië ontvlucht.

U hebt op 26 april 2004 asielaanvraag ingediend bij de Oostenrijkse autoriteiten en op 23 december 2009 hebt u een negatieve beslissing ontvangen.

Op 25 februari 2010 vertrok u vanuit Oostenrijk naar Tsjetsjenië.

Op 26 februari 2010 kwam u aan in Tsjetsjenië. U ging vervolgens naar het huis in Urus-Martan waar u voor uw vertrek naar Oostenrijk had gewoond. Uw moeder en broer, K.S. (...) (O.V. 6.702.574), verbleven daar nog steeds.

Op 17 maart 2010 werd u door de Tsjetsjeense politie vanuit uw huis meegenomen en u werd naar een kelder gebracht. U werd er ondervraagd over strijders. Men zei u dat men wist dat u vroeger strijders had geholpen. Ook werd u gezegd dat u diende mee te werken of dat u anders in de gevangenis zou belanden. U ging akkoord om mee te werken en u werd vervolgens op 29 maart 2010 vrijgelaten. U vernam nadien dat uw familie u had vrijgekocht.

Omdat u wist dat de politie u naar het bos zou sturen om tegen de strijders te vechten, vertrok u in de ochtend van 30 maart 2010 naar Ingoesjetië. U verbleef daar tot 27 september 2010 bij uw neef in het dorp Voznesenskaja.

Op 30 maart 2010 kwam de politie opnieuw naar uw huis en er werd naar u gevraagd. Uw broer werd vervolgens door de politie meegenomen. Op 31 maart 2010 werd hij opnieuw vrijgelaten. Er werd hem gezegd dat indien u niet zou opdagen bij de politie, jullie beiden problemen zou krijgen. Uw broer vertrok diezelfde dag naar uw grootouders in Vedenov.

Eind mei 2010 kwam uw broer ook naar uw neef in Ingoesjetië.

In april en september 2010 is uw moeder op bezoek geweest bij u en uw broer in Ingoesjetië. Zij vertelde u dat de politie midden april 2010 nog bij haar is langs geweest om naar u en uw broer te vragen.

Op 27 september 2010 vertrok u samen met uw broer via Pyatigorsk naar Oekraïne. Daar verbleven jullie vervolgens bij een vriend van uw vader.

Op 4 of 5 oktober 2010 vertrok uw broer uit Kiev en op 9 oktober 2010 is hij in België aangekomen. Omdat u toen ziek was, bent u pas op 14 of 15 oktober 2010 uit Kiev vertrokken.

Op 18 oktober 2010 bent u in België aangekomen en op 19 oktober 2010 hebt u asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw relaas legde u uw Russisch binnenlands paspoort en vliegtuigtickets (dd.25/02/2011) neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u niet wilde samenwerken met de Tsjetsjeense politie (CGVS gehoor 25/02/2011 p.23).

U werd in maart 2010 éénmalig meegenomen door de politie omdat u in de periode 2001-2003 strijders had geholpen (CGVS gehoor p.13).

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat de politie u zal dwingen om tegen strijders te vechten (CGVS gehoor p.14, 23).

In eerste instantie werd vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw verklaringen over de eigenlijke vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Zo dient gewezen te worden op enkele vaagheden aangaande belangrijke elementen in uw asielrelaas. U verklaarde dat zowel u als uw broer door politieagenten in maart 2010 vanuit jullie huis zijn meegenomen. Ook uw moeder had in april 2010 bezoek gekregen van politieagenten die naar u of uw broer hebben geïnformeerd.

U was echter niet in staat om aan te geven of het bij de voornoemde feiten om telkens dezelfde politieagenten ging (CGVS gehoor p.18-19). Ondanks het feit dat uw moeder de enige persoon is die bij de drie voormelde bezoeken van de politie aanwezig was, hebt u bij haar hierover geen navraag gedaan. U stelde dat het u het al voldoende vond om te weten dat de politie was geweest (CGVS gehoor p.19).

Deze poging tot verklaring voor uw onwetendheid en uw gebrek aan interesse overtuigt niet.

Dat u vervolgens hebt nagelaten om over de identiteit van de vervolgers van u en uw broer te informeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor uw vervolgers. Te meer gezien het feit u tot op heden contact hebt met uw moeder (CGVS gehoor p.4-5), kan van u worden verwacht dat u meer inspanningen had gedaan om kennis te hebben van voornoemde details.

Verder dient te worden vastgesteld dat u en uw broer vage en onduidelijke verklaringen hebben afgelegd aangaande het feit dat uw familie u in maart 2010 heeft vrijgekocht.

U verklaarde dat er voor uw vrijlating 3000 euro werd betaald, maar u was niet in staat dienaangaande een heldere uitleg te bieden. Zo verklaarde u op vage wijze dat uw moeder via iemand had vernomen waar u was opgesloten en dat zij met een tussenpersoon, volgens u een politieagent, had afgesproken om voor uw vrijlating te betalen. Toen u werd gevraagd hoe uw moeder deze betreffende tussenpersoon kende, stelde u dat het eigenlijk uw tante was die zich daarmee had bezig gehouden. Uw tante had 3000 euro overhandigd aan de tussenpersoon, maar u weet niet of uw moeder daarbij aanwezig was. Bovendien kon u ook niet aangeven op welke wijze uw tante met deze tussenpersoon in contact was gekomen (CGVS gehoor p.16-17).

Uit de verklaringen van uw broer blijkt vervolgens dat hij samen met uw tante naar de politie was geweest en dat hij via kennissen had vernomen dat er voor uw vrijlating diende betaald te worden.

Uw broer kon over deze kennissen geen verdere toelichting bieden en hij wist ook niet aan welke tussenpersoon uw tante uiteindelijk 3000 euro had overhandigd. Hij kon zelfs niet bevestigen dat deze tussenpersoon een politieagent was (CGVS gehoor broer p.6-7).

Dat u en uw broer dermate onduidelijk waren alsook weinig details konden aanreiken betreffende voormelde belangrijke aspecten van uw vrijlating in maart 2010, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas in ernstige mate aan. Temeer gezien de vaststelling u dat na uw terugkeer uit Oostenrijk in februari 2010 zelf slechts éénmalig een vervolgingsfeit hebt meegemaakt in Tsjetsjenië, kan worden verwacht dat u hierover op het Commissariaat-Generaal volledige en gedetailleerde verklaringen aflegt. Bovendien werden er nog vaststellingen gedaan waarbij de verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië wordt betwijfeld.

Zo verklaarde u dat u in de periode vanaf eind maart 2010 tot september 2010 bij uw neef in een dorp in Ingoesjetië verbleef. U gaf aan dat uw moeder in april 2010 en september 2010 u daar een bezoek heeft gebracht.

Behoudens deze twee bezoeken, hebt u in de voornoemde periode geen contacten gehad met uw moeder of andere familieleden van Urus-Martan (CGVS gehoor p.19-20).

U legde uit dat u met hen geen contact wou hebben omdat u uw verblijfplaats wilde verborgen houden (CGVS gehoor p.20). U gaf wel aan dat uw neef op bezoek ging bij uw familie om over de situatie te informeren (CGVS gehoor p.20).

Toen u echter werd gevraagd wanneer uw neef naar uw familie in Urus-Martan was gegaan, antwoordde u dat u geen data of maand kon aangeven en dat hij in totaal slechts twee keer was geweest (CGVS gehoor p.20). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw neef in de voornoemde periode de enige persoon was die u verder over uw vervolgingsproblematiek in Tsjetsjenië kon informeren (CGVS gehoor p.20).

Dat u niet in staat bent om op een gedetailleerde en accurate wijze te verklaren wanneer uw neef informatie over uw vervolging bij uw familie in Urus-Martan verzamelde, is niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Dat u bovendien vanaf april tot september 2010 slechts tweemaal werd voorzien van informatie over de ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek en dit terwijl er midden april 2010 nog politieagenten bij uw moeder in Urus-Martan naar u en uw broer hebben geïnformeerd (CGVS gehoor p.18), kan eveneens weinig aannemelijk worden genoemd.

Er kan immers van een asielzoeker worden verwacht dat hij/zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar het vervolg van zijn/haar problemen, indien hij/zij een daadwerkelijke vrees voor vervolging koestert. Temeer gezien u eerder al vervolgingsproblemen in Tsjetsjenië hebt gekend en hiervoor uw land hebt ontvlucht, worden voorgaande vaststellingen als zwaarwichtig geapprecieerd.

Hierbij dient nog toegevoegd te worden dat uw broer na zijn vrijlating op 31 maart 2010 nog tot juni 2010 naar de hogeschool in Grozny is geweest (CGVS gehoor broer p.3-4, 10).

Ondanks het feit dat hij vanaf eind maart 2010 niet langer in Urus-Martan verbleef, wou hij Tsjetsjenië niet verlaten omdat hij zijn studies nog niet wou onderbreken (CGVS gehoor broer p.3).

Deze houding valt logischerwijze eveneens niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat sinds het bezoek van politieagenten bij uw moeder midden april 2010, er geen verdere aanwijzingen zijn van een actueel risico op vervolging voor u of uw broer in Tsjetsjenië.

Er is immers sindsdien niets meer gebeurd en ook uw moeder, die tot op heden nog steeds op hetzelfde adres verblijft als waar u en uw broer hebben gewoond, heeft sindsdien geen problemen meer gekend (CGVS gehoor p.18-20).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw neergelegd Russisch binnenlands paspoort wijzigt niets aan voorgaande besluiten. Dit document bevat immers enkel persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden door mij niet in twijfel getrokken. Ook de voorgelegde vliegtuigtickets van de vliegtuigmaatschappij Star Alliance dd.25/02/2010 wijzigen niets aan de voorgaande besluiten. Deze documenten tonen immers enkel aan dat u vanuit Wenen naar Moskou bent gereisd en hebben dus geen betrekking op uw eigenlijke asielproblemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 augustus 2011 een schending aan van artikel 62 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat hij bij zijn verhoor duidelijk gesteld heeft dat de personen die hem kwamen oppakken, "gewone politieagenten" waren en dat de personen die hem in de kelder ondervroegen, een ander uniform droegen.

Verzoeker stelt dat hij in alle eerlijkheid heeft geantwoord dat hij niet kon weten of de politieagenten die midden april 2010 bij zijn moeder langskwamen, dezelfde waren als diegene die hem op 17 maart 2010 hadden opgepakt, en dit omdat hij dit niet had gevraagd aan zijn moeder. Wie die personen zijn die hem kwamen oppakken, is volgens verzoeker in zijn geval van geen enkele betekenis.

Verzoeker stelt dat, mocht hij opgepakt geworden zijn door één of andere dievenbende of criminele groep, hij daarbij wel belang zou hebben; in dit geval zou hij deze specifieke personen later kunnen identificeren en gaan aangeven aan de politie. Echter, in zijn geval waarbij hij door de politie, zijnde de overheid, zelf werd opgepakt, is het volgens verzoeker helemaal van geen tel om de specifieke ontvoerders te kunnen aanduiden gezien het immers anonieme politieagenten zijn en vertegenwoordigers van het repressief staatsapparaat geleid door de corrupte president Ramzan Kadyrov.

Het feit dat hij de identiteit van de politieagenten niet belangrijk vindt, is volgens hem dan ook logisch, en kan helemaal geen element zijn om zijn asielrelaas niet te geloven.

Aangaande zijn vrijkoping stelt verzoeker dat het gebruikelijk is dat de familie contact opneemt met de politie in verband met eventuele mogelijkheden tot vrijlating; hij verklaart dat de tussenpersoon iemand van de politie moet geweest zijn.

Hij stelt dat hij op het Commissariaat-generaal aangaande de manier waarop zijn tante met de tussenpersoon in contact is gekomen, verklaarde dat *“Als iemand wordt meegenomen, gaat familie naar de politie. Ze gaan naar de politie waar op welke plaats ze zijn”*. Volgens verzoeker wordt dit bevestigd door de verklaringen van zijn broer op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p.6) *“We hebben geprobeerd iets te weten te komen. Tante bijvoorbeeld. Ze gingen naar politie en parket”*.

Verzoeker benadrukt dat hij ook duidelijk heeft verklaard dat hij van de betaling van de som van 3000 euro, slechts na zijn vrijlating kennis kreeg. Hij herhaalt dat hij reeds de dag na zijn vrijlating naar Ingoesjetië was gevlucht en hij vooral bekommerd was om zo snel mogelijk weg te gaan.

Verzoeker stelt de ontwikkelingen van zijn vervolgingsproblematiek wel te kennen; hij zou verplicht worden te strijden tegen de Tsjetsjeense rebellen in de bergen, ofwel zou hij vervolgd worden. Volgens verzoeker waren er geen verdere gegevens aangaande zijn vervolging meer te sprokkelen.

Verzoeker verklaart dat zijn broer niet tot eind juni 2010 naar de hogeschool in Grozny is geweest.

Het betreft volgens verzoeker een verkeerde interpretatie van diens antwoord gegeven op het Commissariaat-generaal; er werd zijn broer gevraagd: *‘Tot wanneer naar school geweest?’*, waarop hij antwoordde *‘Tot juni 2010. Ik werd ontslagen’*.

Verzoeker stelt dat zijn broer wel degelijk na zijn vrijlating op 31 maart 2010 onmiddellijk gevlucht was naar zijn grootvader in Vedenó. Verzoeker benadrukt dat zijn broer, net vóór zijn vertrek naar Ingoesjetië, eind juni 2010 - begin juli 2010, een keer naar de hogeschool in Grozny is geweest om mee te delen dat hij zijn studies stopzette.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend.

2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn verklaringen over de eigenlijke vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Vooreerst werd terecht besloten dat verzoeker een aantal vage verklaringen heeft afgelegd aangaande essentiële elementen in zijn asielrelaas.

Zo kon verzoeker niet aangeven of de politieagenten die verzoeker en zijn broer in maart 2010 hebben meegenomen, dezelfde waren als deze die langskwamen bij verzoekers moeder in april 2010.

De uitleg in het verzoekschrift (zie p. 5) *"In alle eerlijkheid heeft verzoeker geantwoord dat hij niet kan weten of de politieagenten die midden april 2010 bij de moeder langskwamen dezelfde waren als diegene die hem op 17.03.2010 hadden opgepakt, en dit omdat hij dit niet had gevraagd aan zijn moeder"* en dat *"Wie de personen zijn die hem komen oppakken, heeft in het geval van verzoeker geen enkele waarde"* overtuigt de Raad niet.

Immers, waar verzoeker verklaart dat hij zich hierover niet geïnformeerd heeft bij zijn moeder, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen; het louter herhalen van de asielmotieven is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker het belang van de concrete identiteit van de politieagenten die hem kwamen oppakken, poogt te minimaliseren; dergelijke manier van handelen is geen afdoend verweer. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn uitleg dat het van geen belang is wie hem is komen oppakken aangezien de vervolging uitgaat van de overheid zelf, niet verder komt dan een loutere bewering. De vastgestelde vaagheden daaromtrent hebben daarenboven geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat het feit dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren bij zijn moeder naar de identiteit van de politieagenten, zich keert tegen zijn geloofwaardigheid.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen.

Gezien de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een grote impact op verzoekers leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn moeder verduidelijking vroeg over bepaalde feiten, te meer gezien hij tijdens zijn verhoor op 25 februari 2011 op het Commissariaat-generaal verklaarde tot dan nog contact had met zijn moeder (zie verhoorverslag, p. 4-5).

Dit gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker schaadt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ook terecht aangegeven dat verzoeker en zijn broer vage en onduidelijke verklaringen hebben afgelegd aangaande het feit dat verzoekers familie hem in maart 2010 heeft vrijgekocht;

"Verder dient te worden vastgesteld dat u en uw broer vage en onduidelijke verklaringen hebben afgelegd aangaande het feit dat uw familie u in maart 2010 heeft vrijgekocht. U verklaarde dat er voor uw vrijlating 3000 euro werd betaald, maar u was niet in staat dienaangaande een heldere uitleg te bieden. Zo verklaarde u op vage wijze dat uw moeder via iemand had vernomen waar u was opgesloten en dat zij met een tussenpersoon, volgens u een politieagent, had afgesproken om voor uw vrijlating te betalen. Toen u werd gevraagd hoe uw moeder deze betreffende tussenpersoon kende, stelde u dat het eigenlijk uw tante was die zich daarmee had bezig gehouden. Uw tante had 3000 euro overhandigd aan de tussenpersoon, maar u weet niet of uw moeder daarbij aanwezig was. Bovendien kon u ook niet aangeven op welke wijze uw tante met deze tussenpersoon in contact was gekomen (CGVS

gehoor p.16-17). Uit de verklaringen van uw broer blijkt vervolgens dat hij samen met uw tante naar de politie was geweest en dat hij via kennissen had vernomen dat er voor uw vrijlating diende betaald te worden. Uw broer kon over deze kennissen geen verdere toelichting bieden en hij wist ook niet aan welke tussenpersoon uw tante uiteindelijk 3000 euro had overhandigd. Hij kon zelfs niet bevestigen dat deze tussenpersoon een politieagent was (CGVS gehoor broer p.6-7). Dat u en broer dermate onduidelijk waren alsook weinig details konden aanreiken betreffende voormelde belangrijke aspecten van uw vrijlating in maart 2010, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas in ernstige mate aan. Temeer gezien de vaststelling u dat na uw terugkeer uit Oostenrijk in februari 2010 zelf slechts éénmalig een vervolgingsfeit hebt meegemaakt in Tsjetsjenië, kan worden verwacht dat u hierover op het Commissariaat-Generaal volledige en gedetailleerde verklaringen aflegt."

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in geslaagd is deze vaagheden te herstellen.

Hij beperkt zich tot de opwerping dat "het in dergelijke gevallen gebruikelijk is dat de familie (in zijn geval tante en moeder) contact opneemt met de politie ivm de mogelijkheden tot vrijlating", herhaalt dat de tussenpersoon iemand van de politie moet zijn geweest en verwijst naar verklaringen, afgelegd door hemzelf en zijn broer op het Commissariaat-generaal.

Deze uitleg brengt geen verduidelijking aangaande verzoekers vrijlating in 2010 en laat de vaststelling ongemoeid dat zowel verzoeker als diens broer weinig details kunnen verschaffen betreffende deze belangrijke gebeurtenis.

Ook verzoekers opwerping dat "hij van de betaling van deze 3000 € slechts na zijn vrijlating kennis nam", is geen dienstig verweer.

De Raad schaaft zich bijgevolg achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker en zijn broer dermate onduidelijk waren alsook weinig details konden aanreiken betreffende de vrijlating in maart 2010, de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas zwaar aantast.

In de bestreden beslissing werd daarnaast vastgesteld dat verzoekers gedrag niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Zo is verzoeker niet in staat om op een gedetailleerde en accurate wijze te verklaren wanneer zijn neef informatie over zijn vervolging bij zijn familie in Urus-Martan verzamelde. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij vanaf april tot september 2010 slechts tweemaal voorzien werd van informatie over de ontwikkelingen van zijn vervolgingsproblematiek, dit terwijl er midden april 2010 nog politieagenten bij zijn moeder in Urus-Martan naar hem en zijn broer hebben geïnformeerd. Bovenstaande vaststellingen keren zich ook tegen zijn verklaarde vrees voor vervolging.

Verzoekers verdediging in zijn verzoekschrift dat hij geen nuttige informatie over zijn vervolging meer kan vergaren, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in het land dat hij ontvluchtte. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging (RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr. 1791 van 18 september 2007). De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van wezenlijk belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten (RvV; nr; 27.482 van 19 mei 2009).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers broer na zijn vrijlating op 31 maart 2010 nog tot juni 2010 naar de hogeschool in Grozny is geweest. Ondanks het feit dat hij vanaf eind maart 2010 niet langer in Urus-Martan verbleef, wou hij Tsjetsjenië niet verlaten omdat hij zijn studies nog niet wou onderbreken (zie diens verhoorverslag, p.3).

In zijn verzoekschrift spreekt verzoeker de commissaris-generaal tegen en stelt dat zijn broer helemaal niet tot eind juni 2010 naar de hogeschool in Grozny is geweest. Volgens verzoeker betreft het een verkeerde interpretatie van zijn antwoord gegeven op het Commissariaat-generaal en benadrukt dat zijn broer, net voor zijn vertrek naar Ingoesjetië maar éénmaal naar de hogeschool in Grozny is geweest om mee te delen dat hij zijn studies stopzette.

De Raad aanvaardt verzoekers uitleg dienaangaande niet. Uit het verhoorverslag van zijn broer blijkt immers duidelijk dat deze na zijn vrijlating op 31 maart 2010, wel degelijk naar school geweest is tot juni 2010 (zie diens verhoorverslag, p. 3-4);

Vraag: "Waarom niet met uw broer naar ING meegereisd in maart 2010?"

Antwoord: "Het is mij toen niet gelukt"

Vraag: "Het is me niet gelukt?"

Antwoord: "Ik was aan het studeren, ik wou studie niet onderbreken"

[...]

Vraag: "Tot wanneer naar school geweest?"

Antwoord: "Tot 2010"

Vraag: "Concreter?"

Antwoord: "Tot juni 2010, ik werd ontslagen."

Vraag: "Ik werd ontslagen, wat bedoelt u"

Antwoord: "ik heb winter examens niet afgelegd, omdat ik hier was"

Bijgevolg deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal dat de houding van verzoekers broer niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve geeft de Raad aan dat de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van verzoekers Russisch binnenlands paspoort niets afdoet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing aangezien de persoonlijke identiteitsgegevens van verzoeker niet in twijfel worden getrokken.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending '*het beginsel van behoorlijk bestuur*', zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kan deze opwerping van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE